

under en saadan Form, at det er vanskeligt at sige, om den Drik, der i Dag er alkoholfri, ikke om nogle Dage indeholder en vis Procent Alkohol, der er over Grænsen. En saadan Drik kan gære ved at hensættes, og det vil jo være meget vanskeligt at straffe Manden, fordi Drikken af sig selv tillader sig at gaa videre, end Loven hjemler. Man har noget, der hedder Klostervin, et Navn, som kunde tyde paa Askese, men man behøver jo ikke at være Munk, fordi man drikker Klostervin. Dette er en fuldstændig alkoholfri Vin, som vistnok ikke kommer i Gæring, og den er efter min Mening meget velsmagende. Jeg vilde ønske, at ærede Medlemmer, der er saa glade for alt, hvad der er Alkohol, en Gang vilde stifte Bekendtskab med den for at erfare, at man meget vel kan føle sig tilfredsstillt ved en saadan alkoholfri Vin; og hvis De har en lille Smule Temperament, hvad jeg antager, De Herrer alle sammen har, selv om det maaske ikke er saa stærkt som mit, vil jeg haabe, at De vil kunne komme i Stemning ogsaa ved en alkoholfri Snaps.

Efter disse faa Bemærkninger, hvor jeg har gjort Rede for dels det Standpunkt, jeg har indtaget sammen med Flertallet, og dels det Standpunkt, jeg har indtaget sammen med en enkelt Partifælle og enkelte udenfor Partiet, maa jeg maaske slutte med at sige, at jeg anser naturligvis, hvad ogsaa denne Betænkning noksom godtgør og Erfaringen viser, en Lovgivning for uomtvistelig nødvendig. Der er ingen af Udvalgets samtlige 15 Medlemmer, der har vovet at foreslaa — hvad der vilde have været ganske rimeligt, naar man staar paa det Standpunkt, at „for at være, som man bør, Venner, bør man drikke“, som en gammel Digter skrev —, der er ingen af dem, der vover at hævde den frie Beværternæring som det eneste fornuftige og rimelige Standpunkt. De har alle sammen været klar over Nødvendigheden af en Lovgivning. Og saa bliver Spørgsmaalet: Hvor langt vil Lovgivningen gaa? Den vil rimeligvis gaa længere, end disse Ændringer antyder; men for Øjeblikket anser jeg dem for mere end tilstrækkelige. Det er et Spørgsmaal, der mindre angaar Lovgivning end Oplysning; og skønt det i sig selv er fristende nok at holde et lille Foredrag om Oplysning som det vigtigste Vaaben, der findes i Kampen for Ædrueligheden her i Landet, vil jeg nøjes med at sige, hvad der ligger lidt udenfor selve Ændringerne, at jeg tror, at Oplysning til alle Tider vil være det bedste og eneste virkelig solide Vaaben, ved Hjælp af hvilket man kan hugge sig igennem Uvi-

denheden og Vaner og frem til Lys og Forstaaelse af et saa vigtigt Samfundsspørgsmaal som dette.

Trier: Det forbavser mig egentlig, at dette høje Ting, der har ret meget at gøre for Øjeblikket, ikke efter at have set Betænkningen her og de mange forskellige hinanden krydsende Ændringsforslag har standset Behandlingen og vist denne Sag tilbage til Udvalget med det holbergske Direktiv: Gaa hen og forliges, I Skabhalse. Det havde været ganske naturligt, om det var gjort, og det havde været udmærket sundt for en vis Side i Udvalget, med hvilken det har været umuligt for andre Sider i Udvalget at arbejde. Fra den Side, hvortil jeg hører, blev der nemlig Gang paa Gang under Forhandlingerne gjort Forsøg paa at opnaa en samlet Indstilling fra Udvalgets Side om hele Beværterloven. Socialdemokraterne kunde enes, saa forskellige de var, om at stille et Mæglingsforslag til Spørgsmaalet om Kommuneafstemning, men vi løb mod Afholdsfanatikernes faste Mur. Det var umuligt at komme nogen Vegne. Det var umuligt at opnaa Enighed. Nej, om jeg saa maa sige, Legen skulde fortsættes, Lovforslaget skulde tilbage til Landstinget, det skulde i Fællesudvalg o. s. v. Naar Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Kvist, udtalte, at Enighed mellem Tingene var umulig, tror jeg slet ikke, det er rigtigt. Jeg tror meget vel, det vilde have været muligt at komme til Enighed, og jeg er ikke vis paa, om ikke begge Sider vilde have staaet sig ved det, fremfor at Behandlingen nu skal fortsættes, og Forslaget skal tilbage til Landstinget. Hvis der her i Tinget var blot nogenlunde Enighed, tvivler jeg ikke om, at Landstinget vilde være gaaet med. Men Forholdet er altsaa det, at til Trods for at Socialdemokraterne samlet har søgt at skabe Enighed, har man ikke kunnet naa dertil, og derfor har vi, som staar paa det Standpunkt, at vi ikke skal foretage videre Indskrænkninger paa et Næringsomraade end paa andre, end det er nødvendigt for at hindre Misbrug paa det enkelte Næringsomraade i at indtræde, maattet stille vort principale Forslag op, saaledes som det er skildret af det ærede Medlem Hr. Pürschel. Formaålet, som vi alle er enige om, er at fremme Ædrueligheden, og jeg er fuldkommen klar over, at det ærede Medlem Hr. L. Kvist og Afholdsmenneskene tror, at de fremmer det bedst paa deres Maade, medens jeg tror, at vi paa vor Maade fremmer det bedst.

Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel